

*Til § 12.*

Enhver erhvervsvirksomhed, der i dag foretager optagning af sømaterialer af de forskellige arter, som undergives tilladelsespligt, forudsættes at skulle have adgang til at blive optaget i det selskab, der skal have eneretstilladelse inden for de respektive felter. På det vigtigste og mest omfattende felt, nemlig udnyttelse af forekomster af sten og grus m. v., mener man at have grund til at gå ud fra, at i hvert fald et meget betydeligt antal af de eksisterende virksomheder vil være rede til at søge gennemført den fornødne sammenslutning. Bliver dette tilfældet, vil gennemførelsen af eneretstilladelsesordningen på de respektive felter ikke i noget betydeligt omfang komme til at påføre eksisterende virksomheder økonomiske tab. Det kan dog vise sig, at en eller flere af de eksisterende virksomheder ikke kan passes ind i det selskab, der får eneretstilladelse på den udnyttelse, som den eller de pågældende virksomheder er beskæftiget med. I så fald kan der opstå erstatningskrav, navnlig for eventuelt værditab på skibe, materiel og lignende.

Det er derimod ikke selve tabet af værdien af den hidtil frie adgang til optagning af sømaterialer, der forudsættes at skulle kunne kræves erstattet, men kun tab, der påføres nogen, hvis optagningsvirksomhed afbrydes som følge af, at en anden får eneretstilladelse efter § 11, stk. 1 og 2. Erstatningskrav må rettes til staten (ministeriet for offentlige arbejder), men eventuelt erstatningsbeløb må refunderes statskassen af de respektive selskaber, der ligeledes bør betale udgiften til den i stk. 2 nævnte taksationskommissions arbejde, jfr. § 11, stk. 2, nr. 9).

Der er ikke nogen eksisterende taksationsmyndighed, til hvilken man eventuelt kunne overveje at henlægge afgørelsen af erstatningskrav i tilfælde af, at mindelig overenskomst ikke opnås.

Under hensyn til de særlige erhvervsmæssige interesser, det her drejer sig om, er det formentlig hensigtsmæssigt at overlade udpegningen af formand (som bør være jurist) og 2 sagkyndige medlemmer til sø- og handelsretten.

Bestemmelsen i stk. 2 har i nogen grad sit forbillende i § 43, stk. 1, i byggelov for Staden København, medens bestemmelsen i stk. 3 ganske svarer til nævnte lovs § 43, stk. 2.

*Til § 14.*

Efter at loven er vedtaget, vil der skulle udføres et betydeligt arbejde med udfærdigelse af regler efter bl. a. § 1, stk. 3, instruktion til amtsrådene efter § 4, stk. 2, m. m., forhandlinger om dannelse af det eller de selskaber, der skal have eneretstilladelse til virksomhed på søterritoriet m. m. Loven bør derfor først træde i kraft efter nærmere bestemmelse af ministeren for offentlige arbejder.

Bestemmelsen i § 9 i kystfredningsloven forudsætter eksistensen af den hidtidige frie (kun af lokale kystfredninger begrænsede) adgang til optagning af sømaterialer og foreskriver alene særlig registrering og afmærkning af fartøjerne.

De nærmere krav om registrering og afmærkning af stenfiskerfartøjer er foreskrevet i bestemmelser i medfør af skibsregistreringsloven (§ 35 i bekendtgørelse nr. 311 af 17. december 1957 med senere ændringer), og man forudsætter, at disse bestemmelser opretholdes, ligesom der i § 11, stk. 2 og 3 vil være hjemmel til at give eventuelt yderligere fornødne bestemmelser om afmærkninger i vilkårene for tilladelse.

§ 9 i kystfredningsloven kan derfor i sin helhed ophæves.

I henhold til § 4, stk. 1, 3), i saltvandsfiskeriloven kan optagning af sand- og bundmaterialer på fiskeriterritoriet, hvis den kan forårsage ulemper for eller hindre fiskeriet eller gøre bundforholdene uegnede til fiskeri, kun finde sted med fiskeriministerens tilladelse.

Bestemmelser af denne art agtes efter nærmere aftale med fiskeriministeriet optaget i de i § 1, stk. 3, omtalte regler, ligesom forpligtelse til at efterleve påbud i så henseende vil blive optaget som vilkår i tilladelse efter § 11, og da der også for sokkelområdets vedkommende vil være fornøden hjemmel til at optage vilkår herom i tilladelse efter loven om kontinentalsoklen som ændret ved det ovenfor nævnte lovforslag, der samtidig fremsættes af justitsministeren, vil bestemmelsen i saltvandsfiskeriloven kunne ophæves.

Bestemmelserne i naturfredningslovens § 44, stk. 2, og § 45, stk. 2, bliver overflødige ved gennemførelsen af nærværende lovforslag, jfr. særlig § 7, stk. 2, og § 6, stk. 3, og bestemmelsen i naturfredningslovens § 44, stk. 3, bliver overflødiggjort af nærværende lovforslags § 5, stk. 1, nr. 4).